

Arrest

nr. 293 434 van 29 augustus 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 15 september 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 23 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 6 december 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 8 februari 2021, 22 maart 2021 en 23 september 2021.

1.3. Op 30 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit en bent u op (...) 1987 geboren in Palmira (Valle del Cauca), waar u bent opgegroeid en altijd bent blijven wonen.

Op 24 februari 1999 werd uw vader, een gezondheidsinspecteur en tevens gemeenschapsleider van de wijk Loreto in Palmira, door onbekenden op brutale wijze vermoord in zijn huis. Uzelf, uw broer en uw moeder waren op het moment van de feiten bij uw grootouders. De daders van de moord op uw vader werden nooit teruggevonden en de feiten zijn nooit opgehelderd.

Na uw middelbare studies heeft u een diploma als technisch administratief assistent behaald en later nog een diploma om docent te worden. Van 2008 tot 2015 gaf u les aan SENA (Servicio Nacional de Aprendizaje). Van augustus 2016 tot juni 2019 was u docent aan de universiteit van Santiago de Cali.

Op 16 november 2008 huwde u met O.(...) d.(...) A.(...) V.(...) B.(...). Jullie hebben twee zonen: S.(...) (°(...)/2010) en Sa.(...) (°(...)/2011). In 2012 liep de relatie tussen u en uw echtgenoot op de klippen en in 2018 scheidden jullie officieel.

In 2019 werd in Colombia een decreet aangenomen waardoor familieleden van slachtoffers van gewelddadige moorden in aanmerking kunnen komen voor herstelbetalingen. Op 3 juli 2019 bent u met een zelf geschreven brief naar het parket van Palmira gegaan om een bewijs te vragen van het feit dat uw vader op gewelddadige wijze was vermoord. Diezelfde dag zou u een dreigbericht hebben ontvangen op uw gsm. De volgende ochtend zou u een tweede dreigbericht hebben ontvangen. Toen u later die avond na uw werk naar het parket wilde gaan om klacht neer te leggen in verband met deze twee dreigberichten werd u doorverwezen naar politiekantoor 'Commando Sur'. U zou diezelfde avond meteen naar daar gegaan zijn. Toen u vervolgens de dreigberichten liet lezen door een agent zou deze laatste u hebben meegedeeld dat de feiten te licht werden bevonden om reeds een procesverbaal op te stellen. Men zou u hebben aangeraden om de situatie nog verder af te wachten. U zou zich zeer verontwaardigd hebben uitgelaten. Toen u later die avond thuis kwam, zou u nog een derde dreigbericht hebben ontvangen op uw gsm. De volgende dag zou u opnieuw naar het politiekantoor 'Commando Sur' gegaan zijn om alsnog een klacht neer te leggen. Opnieuw werd u wandelen gestuurd met als argument dat er interne protocollen dienden gevolgd te worden en dat de door u overkomen feiten niet voldoende waren om proces-verbaal op te stellen. Toen u insinueerde dat de bedreigingen mogelijkerwijze afkomstig waren van iemand die gelinkt was aan de politie werd u gewaarschuwd om op te passen met dergelijke uitspraken. U voelde zich gefrustreerd en vooral heel erg in de steek gelaten door de Colombiaanse autoriteiten. Na overleg met uw moeder besloot u dat u geen andere optie had dan het land te ontvluchten. U bood op 9 juli 2019 uw ontslag aan bij de universiteit waar u als docent te werk was gesteld.

Op 14 juli 2019 reisde u via Panama en Spanje naar België, waar u op 15 juli 2019 aankwam. Op 23 september 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw paspoort; kopij van uw identiteitskaart; de brief die uzelf heeft ingediend bij het parket van Palmira om een bewijs van de gewelddadige moord op uw vader te kunnen bekomen; het diploma dat u behaalde om les te mogen geven; de overlijdensakte van uw vader; de drie dreigberichten die u zou hebben ontvangen op uw gsm; algemene info over het geweld in het departement 'Valle del Cauca'; info over welke rebellengroepen er in 1999, het jaar dat uw vader was vermoord, actief waren in jullie regio; een attest van de universiteit van Santiago de Cali over uw bijdrage aan een programma waaraan u meewerkte; een krantenartikel over de moord op uw vader; de geboorteakten van uzelf en van uw twee zonen; een attest dat bevestigt dat u verbonden was aan de universiteit van Santiago de Cali; een attest dat bevestigt dat u verbonden was aan SENA (Servicio Nacional de Aprendizaje); de ontslagbrief die u indiende op 9 juli 2019; het decreet van 2019 waarbij herstelbetalingen werden aangekondigd voor familieleden van slachtoffers van gewelddadige moorden; het huurcontract van het appartement dat u hier in Brussel huurt; de vliegtuigtickets en reisgegevens; het certificaat van het parket van Palmira waarin wordt bevestigd dat uw vader op gewelddadige wijze werd vermoord en dat het onderzoek naar de moord werd opgeheven en tenslotte een kopij van uw eerste (vervallen) paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uit Colombia zou zijn gevlucht omdat u problemen zou hebben gehad nadat u een schadevergoeding wenste op te eisen naar aanleiding van de onopgehelderde moord op uw vader. Over deze moord op uw vader heeft u echter bijzonder weinig concrete informatie, wat ernstige vraagtekens oproept. U weet enkel dat uw vader op 24 februari 1999 zou zijn vermoord, dat er onderzoek naar de moord is gedaan door het parket en dat het parket na verloop van tijd uw moeder heeft ingelicht over het feit dat de zaak afgesloten werd. U weet zelfs niet of dit laatste al dan niet officieel werd meegedeeld aan uw moeder door het parket. U zou zich enkel hebben herinnerd dat uw moeder u dit destijds, toen u nog een kind was, had meegedeeld en toen u er later zelf naar informeerde bij uw moeder zou ze u hetzelfde antwoord hebben gegeven. Naar aanleiding van de procedure tot schadevergoeding die u dan in 2019 opstartte, heeft u het klaarblijkelijk ook nagelaten om zich terdege te informeren bij uw moeder, want naar eigen zeggen had u als dochter recht op de schadevergoeding en diende u zich dus niet te wenden tot uw moeder. Wat er ook van zij, het is toch opmerkelijk dat u zelfs niet te rade bent gegaan bij uw moeder om haar mening te vragen over deze procedure tot schadevergoeding (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 28-38). In ditzelfde verband is het opmerkelijk dat u noch uw moeder enig vermoeden heeft over door wie uw vader destijds vermoord zou zijn geweest, noch over door wie u zou zijn bedreigd (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 40-41). Voor zover u weet, heeft uw moeder nadat ze door het parket in kennis was gesteld van het feit dat het onderzoek werd stop gezet, geen verdere stappen ondernomen om te weten te komen wie uw vader destijds heeft vermoord (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vraag 49). Dit mag erg verbazen. Verder zou er nooit een advocaat betrokken zijn geweest bij het onderzoek naar de moord op uw vader. Er zouden enkel rechtstreekse contacten geweest zijn tussen het parket en uw moeder om over het onderzoek te communiceren. Op de vaag of er dan bewijzen zijn van deze contacten tussen uw moeder en het parket kon u geen antwoord geven aangezien u er niet van op de hoogte bent. U zou tot op heden evenmin hebben geïnformeerd bij uw moeder naar eventuele bewijzen van het onderzoek naar de moord op uw vader (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 42-48).

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis over de moord op uw vader én over het onderzoek naar deze moord zeer beperkt is. Dit is zeer opmerkelijk als dit de oorspronkelijke aanleiding van uw problemen zou zijn en u jaren later omwille hiervan het land zou hebben moeten verlaten. U heeft het bovendien nagelaten zich hierover grondig te informeren bij uw moeder, de persoon die voor zover u weet directe contacten heeft gehad met het parket dat belast was met het onderzoek naar deze moord. Nochtans mag men redelijkerwijze verwachten dat een verzoeker om internationale bescherming die helemaal uit Colombia naar België is gevlucht zich grondig informeert over de feiten die raken aan de kern van het asielrelaas, in casu de moord op uw vader en het onderzoek hiernaar door het parket. Dat u over al deze zaken zo goed als geen informatie heeft, roept ernstige vraagtekens op.

Eveneens opmerkelijk is het feit dat u klaarblijkelijk geen flauw idee heeft op welk bedrag u recht zou hebben eens u de hele procedure tot schadevergoeding zou hebben doorlopen. Het enige wat u wist, is dat het om een éénmalig bedrag zou gaan en dat het afhankelijk is van het jaarlijks minimumloon in Colombia (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 59-61). Dat u, die zich zoveel moeite getroost heeft het land te verlaten naar aanleiding van problemen die zijn ontstaan toen u deze procedure tot schadevergoeding heeft ingediend, zelfs niet bij benadering weethoeveel vergoeding u zou bekomen, is op zijn zachtst gezegd opvallend te noemen.

Zoals boven aangehaald, wendde u zich niet tot uw moeder voor hulp of info toen u deze procedure in gang zou hebben willen zetten. Nochtans kan verwacht worden dat de eerste en meest eenvoudige manier om een bewijs van gewelddadig overlijden te bemachtigen er uit bestaat de documenten te raadplegen die uw moeder nog in haar bezit had.

Wat dit document betreft, is het overigens opmerkelijk dat u in de brief die u richtte aan het parket letterlijk het volgende zou hebben geschreven: 'solicito una certificacion del estado actual del proceso por muerte violenta de mi padre' ('ik vraag een certificaat in verband met de actuele stand van het onderzoek naar de gewelddadige moord op mijn vader'). U werd er op gewezen dat u aldus niet om een bewijs heeft gevraagd van het feit dat uw vader op gewelddadige wijze is omgekomen, maar wel om de stand van het onderzoek naar deze moord. U antwoordde hierop dat dit niet uw bedoeling was: u wilde enkel een bewijs vragen van het feit dat uw vader op gewelddadige wijze om het leven is gekomen, wat volgens u ook bleek uit het onderwerp van deze brief 'solicitud Certificación de Muerte Violenta'. U stelde dat de redactie van de brief enigszins ongelukkig was en dat u aldus ongewild de indruk heeft gewekt dat u de moordzaak van uw vader terug wilde heropenen. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat de brief die u heeft ontvangen van het parket ook een duidelijk antwoord formuleert in verband met uw vraag naar de stand

van het onderzoek, meer bepaald dat de zaak afgesloten werd omdat er 180 dagen verstreken waren zonder dat er enige vooruitgang werd geboekt (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vraag 71). Het is dus allerm minst onlogisch dat men op basis van de brief die u zou hebben opgesteld de indruk zou krijgen dat u van plan was om de moordzaak naar uw vader ter heropenen. Het is overigens zeer opmerkelijk dat u zich klaarblijkelijk niet bewust zou geweest zijn van deze ongelukkige formulering en de risico's die eraan verbonden zijn, tot op het moment dat u er uitdrukkelijk op werd gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vragen 69-74). Dit doet de wenkbrauwen fronsen. Immers, er is een fundamenteel verschil tussen een vraag voor een bewijs van een gewelddadige dood en een vraag naar de stand van het onderzoek naar een gewelddadige dood.

U werd in dit verband tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud gevraagd of u nooit heeft overwogen om de procedure te laten uitvoeren door een advocaat zodat u zichzelf minder zou hebben blootgesteld. U werd er bijkomend op gewezen dat het in Colombia niet zonder risico's is om een certificaat aan te vragen in verband met een moordzaak die nooit opgehelderd is. U antwoordde hierop dat u nooit had gedacht dat deze procedure enige risico's met zich zou meebrengen (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vragen 50-51). Nochtans verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 september 2021 nog dat uw moeder destijds geen verdere procedures heeft opgestart vanwege het mogelijke risico dat dit met zich zou hebben kunnen meebrengen (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vraag 50). U liet ook nog optekenen geen details te hebben willen vragen over het onderzoek (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vraag 52). Dit is opmerkelijk want in de brief die u heeft ingediend vraagt u net wel naar de stand van het onderzoek. Wat er ook van zij, deze vaststellingen doen verder twijfels rijzen over uw algemene geloofwaardigheid.

U stelt verder dat u twee keer heeft getracht een proces-verbaal te laten opstellen bij het politiekantoor 'commando sur', maar dat dit werd geweigerd door de bevoegde politieagenten die u te woord stonden. Na deze vaststelling zou u hebben besloten uw land te ontvluchten. Dat u deze beslissing nam en niet heeft overwogen om zich eerst te richten tot een hogere politie-instantie, is merkwaardig. U stelt dat u al eerder naar het parket was gegaan en men u daar had doorverwezen naar het politiekantoor 'commando sur'. U lichtte toe dat dit laatste politiekantoor hoger in de hiërarchie staat aangezien het ook onderzoekdaden kan stellen. Ook een beroep doen op een advocaat om aldus meer gewicht in de schaal te leggen om uw klachten alsnog te laten registreren bij de politie, heeft u nooit overwogen. U haalde aan dat u heeft gedaan wat u kon: u heeft bewijsmateriaal aangereikt zodat de politie een degelijk onderzoek kon uitvoeren. Het feit dat ze dit hebben nagelaten liet u geen andere keuze dan de drastische beslissing om uw land te ontvluchten (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vragen 40-42). Deze uitleg kan niet overtuigen. De vaststelling dat u op basis van slechts twee negatieve contacten met agenten van één wel bepaald politiebureau besluit uw land te ontvluchten zonder andere oplossingen te zoeken, doet de wenkbrauwen fronsen.

Bovendien dient in ditzelfde verband te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment of op geen enkele manier het gevoel had dat de tweede agent met wie u contact had op het politiekantoor 'Commando Sur' op de hoogte was van het feit dat u de dag eerder met gelijkaardige verklaringen was afgekomen. Het bleek aldus dat ze onafhankelijk van elkaar op dezelfde manier reageerden, toen u klacht wilde neerleggen, namelijk dat de feiten die u wenste aan te geven onvoldoende zwaarwichtig waren volgens het protocol dat ze dienden te volgen (zie notities persoonlijk onderhoud 8 februari 2021, vragen 105 en 106 en zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart, vragen 21 en 36). U werd gevraagd of u zich eventueel ooit heeft geïnformeerd of het werkelijk klopt dat de politie gebonden is aan een bepaald protocol of aan een bepaalde interne richtlijn, waardoor feiten zoals deze als onvoldoende worden beschouwd om er proces-verbaal van op te stellen. U antwoordde dat u altijd had gehoord dat de staat mensen aanzette om feiten onmiddellijk aan te geven en om zeker niet inactief te blijven wanneer men het slachtoffer wordt van bepaalde feiten (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vraag 37). Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat u zich hierover niet terdege heeft geïnformeerd, temeer daar uit uw verklaringen bleek dat de twee agenten onafhankelijk van elkaar op deze manier reageerden.

Wat vervolgens de drie dreigberichten betreft, dient te worden opgemerkt dat deze geen bewijswaarde hebben. Dergelijke documenten kunnen enkele weerhouden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. Opmerkelijk is bovendien dat men nergens uit deze door u afgeprinte dreigberichten kan afleiden dat ze per sms zijn verstuurd hoewel u beweert dat het kopijen zijn van screenshots van uw smartphone. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat deze berichten zo op uw smartphone verschenen, een ouder model van het merk Huawei. Deze uitleg kan niet overtuigen. Immers, nergens in deze screenshots is een gsm-nummer te zien van waaruit de dreigberichten zijn verzonden (zie notities persoonlijk onderhoud 8 februari 2021, vragen 108-112).

Wat er ook van zij, de vraag rijst of er nog een grond is om u verder te vervolgen, nu u precies zou hebben gedaan wat u werd gevraagd in de dreigsms'en, namelijk afzien van het nemen van verdere stappen in de procedure. U antwoordde hierop dat u in uw vraag tot het bekomen van het bewijs van de moord op uw vader niet had vermeld waarom u deze vraag had ingediend, waardoor uw belagers er wellicht vanuit

gegaan waren dat u het onderzoek naar de moord wilde heropenen. Deze uitleg overtuigt niet. Bovendien blijkt dat uw moeder en uw broer die nog in Colombia zijn nooit enige problemen hebben gekend naar aanleiding van de problemen die u zou hebben gekend en waarin zij in zekere zin als nabestaanden van uw vader ook betrokken zijn (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 51 en vragen 64 en 65).

Vervolgens valt ook op dat u in juni 2019 een paspoort heeft aangevraagd. Een paspoort aanvragen geeft een reisintentie aan. Echter, in juni 2019 had u nog geen enkele reden om het land te verlaten. Uw problemen zouden immers pas begonnen zijn in juli 2019, enkele weken na het verkrijgen van een paspoort, meer bepaald toen u zich op 3 juli 2019 naar het parket van Palmira zou hebben begeven. Het feit dat aldus blijkt dat u uw reis naar België wellicht reeds in juni 2019 aan het voorbereiden was, hoewel u op dat ogenblik helemaal nog geen problemen kende, ondermijnt in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid. U verklaarde in dit verband immers uitdrukkelijk vóór juli 2019 nooit persoonlijke problemen te hebben gekend (zie notities persoonlijk onderhoud 8 februari 2021, vraag 71 en zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vragen 6-41). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 september 2021 werd u gevraagd of u het paspoort had aangevraagd naar aanleiding van de problemen die u in Colombia zijn overkomen. U antwoordde hierop negatief en lichtte toe dat dit uw tweede paspoort was: u had uw eerste paspoort sinds 2008 en zou dit nooit hebben gebruikt om naar het buitenland te reizen. U gebruikte dit paspoort enkel voor binnenlandse reizen, zo zegt u. Toen dit paspoort kwam te vervallen, zou u een nieuw paspoort hebben aangevraagd. Deze vernieuwing was toevallig enkele weken voordat uw problemen in Colombia plots begonnen (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 8-23). Wat er ook van zij, deze erg toevallige chronologie van de feiten blijft erg opmerkelijk, net als uw uitleg dat u dit paspoort zou hebben aangevraagd teneinde binnenlandse verplaatsingen te kunnen maken. Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw kinderen, uw werkervaringen, uw ontslag bij uw laatste werkgever, het feit dat uw vader overleden is, het feit dat naar aanleiding van de moord op uw vader een krantenartikel is verschenen, het feit dat u een vraag heeft ingediend om de stand van het onderzoek in verband met de moord van uw vader na te vragen, het officieel antwoord dat u heeft gekregen vanwege het parket, het feit dat u in Brussel een appartement huurt en tenslotte het feit dat u met het vliegtuig vanuit Colombia naar België bent gereisd. Al deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. De artikels die u verder nog indiende, betreffen algemene informatie over gewelddelicten in Colombia maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Het decreet bevestigt dat er in Colombia een regeling werd getroffen om familieleden van slachtoffers van gewelddelicten te vergoeden. De drie dreigberichten zijn hierboven reeds besproken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheids_situatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur*”, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster benadrukt in dit verband haar risicoprofiel als persoon die betrokken is bij een rechtszaak in verband met schendingen van de mensenrechten, met name een rechtszaak om schadevergoeding te verkrijgen in het licht van het gewelddadig overlijden van haar vader – tevens gemeenteleider. Verzoekster merkt in dit verband op dat zij hiervoor geen bescherming kan krijgen van haar eigen overheden, die hoe dan ook geringe controle hebben in haar regio van herkomst en die ook duidelijk betrokken waren bij de misdaad. Zij citeert hierbij uit diverse rapporten.

In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 1 tot 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur*”, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betwist de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 25 juli 2023 legt de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende elementen neer, waarvan hij de weblinks vermeldt:

- UNHCR, “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*” van september 2015;
- COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 22 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster geen toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Verder voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest, doch geeft zij niet de minste toelichting op welke wijze zij deze bepalingen *in casu* geschonden acht.

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster geen toelichting geeft op welke wijze zij het artikel geschonden acht, dient te worden opgemerkt dat artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen louter het toepassingsgebied uiteenzet voor die wet. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

In zoverre verzoekster in de uiteenzetting van het eerste middel de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de vaststelling dat verzoeksters kennis over de moord op haar vader en over het onderzoek naar deze moord zeer beperkt is en zij bovendien heeft nagelaten om zich hierover grondig te informeren bij haar moeder, terwijl dit de oorspronkelijke aanleiding van haar problemen zou zijn en zij jaren later omwille van deze reden haar land van herkomst zou hebben moeten verlaten, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees;

(ii) het is eveneens opmerkelijk dat verzoekster klaarblijkelijk geen flauw idee heeft op welk bedrag zij recht zou hebben eens zij de hele procedure tot schadevergoeding zou hebben doorlopen;

(iii) dat verzoekster zich voor hulp of informatie toen zij de procedure tot schadevergoeding in gang zou hebben willen zetten niet tot haar moeder richtte, is niet aannemelijk;

(iv) uit de inhoud van de brief die verzoekster aan het parket richtte blijkt dat zij niet om een bewijs vroeg van het feit dat haar vader op gewelddadige wijze was omgekomen, doch wel om de stand van het onderzoek naar deze moord; ook de brief die verzoekster heeft ontvangen van het parket formuleert een duidelijk antwoord in verband met haar vraag naar de stand van het onderzoek, met name dat de zaak werd afgesloten; het is overigens zeer opmerkelijk dat verzoekster zich klaarblijkelijk niet bewust was van de ongelukkige formulering en van de risico's die hieraan verbonden zijn, tot het ogenblik dat zij hiermee uitdrukkelijk werd geconfronteerd op het CGVS op 22 maart 2021, terwijl haar moeder destijds geen verdere procedures heeft opgestart vanwege het mogelijke risico dat dit met zich zou meebrengen, en dat ze nooit heeft overwogen zich te laten bijstaan door een advocaat bij de procedure;

(v) het gegeven dat verzoekster op basis van slechts twee negatieve contacten met agenten van één wel bepaald politiebureau besluit haar land te ontvluchten zonder andere oplossingen te zoeken, kan niet overtuigen; te meer daar verzoekster zelf nooit het gevoel had dat de tweede agent op de hoogte was dat zij een dag eerder met gelijkaardige verklaringen was afgekomen zodat er kan vanuit worden gegaan dat zij onafhankelijk van elkaar op dezelfde manier reageerden omwille van het protocol dat zij dienden te volgen en zij zich hierover nooit terdege heeft geïnformeerd;

(vi) de drie dreigberichten die verzoekster voorlegt hebben geen bewijswaarde aangezien (a) documenten slechts kunnen worden weerhouden in het geval van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, (b) nergens uit de dreigberichten kan worden opgemaakt of ze per sms zijn verstuurd aangezien er geen gsm-nummer te zien is, (c) hoe dan ook moet worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien dat er thans nog een grond voor vervolging voorhanden is vermits verzoekster heeft gedaan wat haar gevraagd werd in de dreigberichten, met name afzien van het nemen van verdere stappen in de procedure, (d) bovendien blijkt dat verzoeksters moeder en broer, die thans nog in Colombia verblijven, nooit enige problemen hebben gekend naar aanleiding van de problemen die verzoekster zou hebben gekend en waarbij zij in zekere zin als nabestaanden van haar vader ook betrokken zijn;

(vii) het valt op dat verzoekster in juni 2019 een paspoort – zij het een verlenging – heeft aangevraagd, terwijl zij toen nog geen enkele reden had om het land te verlaten;

(viii) de overige documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(ix) er bestaat voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster voert aan dat haar vader in 1999 op brutale wijze werd vermoord in hun huis. Toen er in 2019 in Colombia een decreet werd aangenomen waardoor familieleden van slachtoffers van gewelddadige moorden in aanmerking kunnen komen voor herstelbetalingen, zou verzoekster een vraag hebben gericht aan het parket van Palmira om een bewijs te verkrijgen van de gewelddadige moord op haar vader. Diezelfde dag zou verzoekster een dreigbericht op haar gsm hebben ontvangen en de volgende ochtend een tweede dreigbericht. Verzoekster zou geen gehoor hebben gekregen bij de politie toen zij deze dreigberichten wilde aangeven omdat de dienstdoende politieagenten deze onvoldoende zwaarwichtig achtten om reeds een proces-verbaal op te stellen. Die avond zou verzoekster nog een derde dreigbericht op haar gsm hebben gekregen. Verzoekster geeft aan dat zij zich gefrustreerd voelde toen zij opnieuw geen klacht kon indienen bij de politie en dat zij toen besloot om Colombia te ontvluchten.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. De commissaris-generaal overweegt vooreerst op goede gronden als volgt:

“(…) Over deze moord op uw vader heeft u echter bijzonder weinig concrete informatie, wat ernstige vraagtekens oproept. U weet enkel dat uw vader op 24 februari 1999 zou zijn vermoord, dat er onderzoek naar de moord is gedaan door het parket en dat het parket na verloop van tijd uw moeder heeft ingelicht over het feit dat de zaak afgesloten werd. U weet zelfs niet of dit laatste al dan niet officieel werd meegedeeld aan uw moeder door het parket. U zou zich enkel hebben herinnerd dat uw moeder u dit destijds, toen u nog een kind was, had meegedeeld en toen u er later zelf naar informeerde bij uw moeder zou ze u hetzelfde antwoord hebben gegeven. Naar aanleiding van de procedure tot schadevergoeding die u dan in 2019 opstartte, heeft u het klaarblijkelijk ook nagelaten om zich terdege te informeren bij uw moeder, want naar eigen zeggen had u als dochter recht op de schadevergoeding en diende u zich dus niet te wenden tot uw moeder. Wat er ook van zij, het is toch opmerkelijk dat u zelfs niet te rade bent gegaan bij uw moeder om haar mening te vragen over deze procedure tot schadevergoeding (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 28-38). In ditzelfde verband is het opmerkelijk dat u noch uw moeder enig vermoeden heeft over door wie uw vader destijds vermoord zou zijn geweest, noch over door wie u zou zijn bedreigd (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 40-41). Voor zover u weet, heeft uw moeder nadat ze door het parket in kennis was gesteld van het feit dat het onderzoek werd stop gezet, geen verdere stappen ondernomen om te weten te komen wie uw vader destijds heeft vermoord (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vraag 49). Dit mag erg verbazen. Verder zou er nooit een advocaat betrokken zijn geweest bij het onderzoek naar de moord op uw vader. Er zouden enkel rechtstreekse contacten geweest zijn tussen het parket en uw moeder om over het onderzoek te communiceren. Op de vaag of er dan bewijzen zijn van deze contacten tussen uw moeder en het parket kon u geen antwoord geven aangezien u er niet van op de hoogte bent. U zou tot op heden evenmin hebben geïnformeerd bij uw moeder naar eventuele bewijzen van het onderzoek naar de moord op uw vader (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 42-48).

Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis over de moord op uw vader én over het onderzoek naar deze moord zeer beperkt is. Dit is zeer opmerkelijk als dit de oorspronkelijke aanleiding van uw problemen zou zijn en u jaren later omwille hiervan het land zou hebben moeten verlaten. U heeft het bovendien nagelaten zich hierover grondig te informeren bij uw moeder, de persoon die voor zover u weet directe contacten heeft gehad met het parket dat belast was met het onderzoek naar deze moord. Nochtans mag men redelijkerwijze verwachten dat een verzoeker om internationale bescherming die helemaal uit Colombia naar België is gevlucht zich grondig informeert over de feiten die raken aan de kern van het asielrelaas, in casu de moord op uw vader en het onderzoek hiernaar door het parket. Dat u over al deze zaken zo goed als geen informatie heeft, roept ernstige vraagtekens op.

(...)

Zoals boven aangehaald, wendde u zich niet tot uw moeder voor hulp of info toen u deze procedure in gang zou hebben willen zetten. Nochtans kan verwacht worden dat de eerste en meest eenvoudige manier om een bewijs van gewelddadig overlijden te bemachtigen er uit bestaat de documenten te raadplegen die uw moeder nog in haar bezit had."

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat zij ten tijde van de moord op haar vader slechts 12 jaar oud was, dat haar moeder deze dood als bijzonder moeilijk heeft ervaren en het in deze context logisch is dat zij niet op de hoogte is van de procedurele details van de zaak die onder de bevoegdheid van haar moeder vallen. Zij meent ook dat de kritiek van de commissaris-generaal gebaseerd is op kleine procedurele misverstanden, maar dat zij voor het overige nauwkeurig is geweest over de dood van haar vader (profiel van haar vader, datum, plaats, doodsoorzaak, veronderstelde motieven voor de moord en vermeende daders). Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift voorts dat de commissaris-generaal de moord op haar vader niet ter discussie stelt en het er bijgevolg niet toe doet of haar verklaringen al dan niet tekortkomingen bevatten in dit verband. Te meer daar deze moord volgens verzoekster niet de reden is voor haar angst en haar vertrek uit Colombia.

De Raad benadrukt dat verzoekster in België internationale bescherming vraagt omwille van problemen die zij zou hebben gekend nadat zij een schadevergoeding wenste op te eisen naar aanleiding van de gewelddadige moord op haar vader. Bijgevolg ligt de dood van verzoeksters vader wel degelijk aan de oorsprong van haar problemen, zodat redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich hierover terdege zou trachten te informeren bij haar moeder, *quod non*. Dit klemmt des te meer daar verzoekster nog steeds in contact staat met haar moeder (administratief dossier, CGVS d.d. 23 september 2021 (hierna: CGVS III), vraag 46). Overigens wijst de Raad erop dat verzoekster, in tegenstelling tot wat zij in het verzoekschrift betoogt, niet enkel over procedurele aspecten van het onderzoek naar de moord op haar vader het antwoord schuldig moet blijven, doch tevens aangeeft dat zij geen weet heeft wie er haar vader heeft vermoord, zij de reden van zijn overlijden niet kan duiden en zij zelfs niet met zekerheid weet of haar moeder destijds verdere stappen heeft ondernomen om te weten te komen wie haar vader heeft vermoord (administratief dossier, CGVS d.d. 8 februari 2021 (hierna: CGVS I), vraag 71; CGVS III, vragen 39, 41 en 49).

2.3.5.2.2. Nog daargelaten de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoekster zich niet eerst tot haar moeder zou hebben gewend om meer informatie en eventueel ook documenten te verkrijgen betreffende de moord op haar vader alvorens een procedure voor schadevergoeding op te starten in het kader van deze moord, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters verklaringen aangaande deze procedure en de stappen die zij hiertoe zou hebben ondernomen evenmin kunnen overtuigen.

Zo merkt de commissaris-generaal terecht op:

"Eveneens opmerkelijk is het feit dat u klaarblijkelijk geen flauw idee heeft op welk bedrag u recht zou hebben eens u de hele procedure tot schadevergoeding zou hebben doorlopen. Het enige wat u wist, is dat het om een éénmalig bedrag zou gaan en dat het afhankelijk is van het jaarlijks minimumloon in Colombia (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vragen 59-61). Dat u, die zich zoveel moeite getroost heeft het land te verlaten naar aanleiding van problemen die zijn ontstaan toen u deze procedure tot schadevergoeding heeft ingediend, zelfs niet bij benadering weet hoeveel vergoeding u zou bekomen, is op zijn zachtst gezegd opvallend te noemen."

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat zij niet heeft gezegd dat ze er geen flauw idee van heeft, dat zij weliswaar geen exact bedrag kan noemen maar wel details gaf over de berekening van dit bedrag. Zij benadrukt tevens dat zij slechts de eerste fase van de schadevergoedingsprocedure heeft doorlopen en het bijgevolg logisch is dat zij niet precies weet welk bedrag zij had kunnen ontvangen.

Na lezing van de notities van het derde persoonlijk onderhoud, stelt de Raad vast dat verzoekster wel degelijk geen enkel idee had van de hoogte van de herstelbetaling (administratief dossier, CGVS III, vragen 59-60). Het enkele gegeven dat verzoekster verklaart dat dit bedrag wordt bepaald aan de hand

van de relatie die een persoon heeft met het slachtoffer en het jaarlijkse minimumloon in Colombia, vermag geen afbreuk te doen aan haar lacuneuze kennis in dit verband. Dit klemmt des te meer daar deze informatie volgens verzoeksters eigen verklaringen kan worden gevonden in het “decreet 13/56” (*ibid.*).

Waar verzoekster in het verzoekschrift voorts opmerkt dat de brief die zij aan het parket stuurde en het antwoord dat zij hierop verkreeg vanwege het parket niet in twijfel worden getrokken door het CGVS, zodat eventuele lacuneuze verklaringen aangaande de schadevergoedingsprocedure niet van tel zijn, slaagt zij er andermaal niet in te overtuigen. Er dient immers op te worden gewezen dat uit deze brieven immers niet kan worden opgemaakt dat verzoekster deze naar aanleiding van een schadeclaim zou hebben opgevraagd. In dit verband staat immers op goede gronden in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Wat dit document betreft, is het overigens opmerkelijk dat u in de brief die u richtte aan het parket letterlijk het volgende zou hebben geschreven: ‘solicito una certificacion del estado actual del proceso por muerte violenta de mi padre’ (‘ik vraag een certificaat in verband met de actuele stand van het onderzoek naar de gewelddadige moord op mijn vader’). U werd er op gewezen dat u aldus niet om een bewijs heeft gevraagd van het feit dat uw vader op gewelddadige wijze is omgekomen, maar wel om de stand van het onderzoek naar deze moord. U antwoordde hierop dat dit niet uw bedoeling was: u wilde enkel een bewijs vragen van het feit dat uw vader op gewelddadige wijze om het leven is gekomen, wat volgens u ook bleek uit het onderwerp van deze brief ‘solicitud Certificación de Muerte Violenta’. U stelde dat de redactie van de brief enigszins ongelukkig was en dat u aldus ongewild de indruk heeft gewekt dat u de moordzaak van uw vader terug wilde heropenen. Dient in dit verband te worden opgemerkt dat de brief die u heeft ontvangen van het parket ook een duidelijk antwoord formuleert in verband met uw vraag naar de stand van het onderzoek, meer bepaald dat de zaak afgesloten werd omdat er 180 dagen verstreken waren zonder dat er enige vooruitgang werd geboekt (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vraag 71). Het is dus allerminst onlogisch dat men op basis van de brief die u zou hebben opgesteld de indruk zou krijgen dat u van plan was om de moordzaak naar uw vader ter heropenen. Het is overigens zeer opmerkelijk dat u zich klaarblijkelijk niet bewust zou geweest zijn van deze ongelukkige formulering en de risico’s die eraan verbonden zijn, tot op het moment dat u er uitdrukkelijk op werd gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vragen 69-74). Dit doet de wenkbrauwen fronsen. Immers, er is een fundamenteel verschil tussen een vraag voor een bewijs van een gewelddadige dood en een vraag naar de stand van het onderzoek naar een gewelddadige dood. U werd in dit verband tijdens hetzelfde persoonlijk onderhoud gevraagd of u nooit heeft overwogen om de procedure te laten uitvoeren door een advocaat zodat u zichzelf minder zou hebben blootgesteld. U werd er bijkomend op gewezen dat het in Colombia niet zonder risico’s is om een certificaat aan te vragen in verband met een moordzaak die nooit opgehelderd is. U antwoordde hierop dat u nooit had gedacht dat deze procedure enige risico’s met zich zou meebrengen (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vragen 50-51). Nochtans verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 september 2021 nog dat uw moeder destijds geen verdere procedures heeft opgestart vanwege het mogelijke risico dat dit met zich zou hebben kunnen meebrengen (zie notities persoonlijk onderhoud 23 september 2021, vraag 50). U liet ook nog optekenen geen details te hebben willen vragen over het onderzoek (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vraag 52). Dit is opmerkelijk want in de brief die u heeft ingediend vraagt u net wel naar de stand van het onderzoek. Wat er ook van zij, deze vaststellingen doen verder twijfels rijzen over uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat het niet haar bedoeling was om naar de stand van het onderzoek te vragen, dat zij enkel bewijs wilde verkrijgen dat haar vader op gewelddadige wijze werd vermoord. Zij meent dat dit ook volgt uit de titel van haar brief. De Raad stelt vast dat verzoekster zich te dezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

Verzoekster merkt nog op dat het niet relevant is dat zij zich ongelukkig heeft uitgedrukt in haar brief aan het parket, doch dat het enkel van belang is dat zij door deze brief de indruk heeft gewekt dat zij van plan was om te informeren naar de stand van de zaak of om de heropening ervan te verzoeken. Zij onderstreept in dit verband dat dergelijke handelwijze in Colombia een vervolging kan inhouden. Er dient in dit kader, samen met de commissaris-generaal, echter te worden benadrukt dat het in de Colombiaanse context – die verzoekster zelf onderlijnt in haar verzoekschrift – en rekening houdend met het gegeven dat verzoekster zelf aangeeft dat haar moeder geen verdere procedures heeft opgestart omwille van het mogelijke risico dat dit met zich zou meebrengen (administratief dossier, CGVS III, vraag 50), niet aannemelijk is dat verzoekster niet zou hebben stilgestaan bij de bewoordingen van deze brief en/of zich niet bewust was van de risico’s die het opvragen naar de huidige stand van de zaak met zich zou kunnen

meebrengen. De argumentatie dat verzoeksters situatie anders was dan deze van haar moeder in het verleden, kan niet overtuigen aangezien verzoekster zelf meermaals in haar verzoekschrift het risico onderstreept dat gepaard gaat bij het aanvragen van de stand of heropenen van een afgesloten moordzaak in Colombia.

Hoewel de dood van verzoeksters vader – zoals deze blijkt uit onder meer de brief van verzoekster aan het parket in Palmira en het antwoord dat hierop volgde, de overlijdensakte van haar vader en een krantenartikel over de moord op haar vader – op zich niet wordt betwist, dient gelet op voorgaande vaststellingen te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat verzoekster een schadevergoeding zou hebben geëist in het kader van de moord op haar vader.

2.3.5.2.3. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen als zou zij een schadeclaim hebben ingediend, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen – met name het ontvangen van drie dreigberichten via sms – die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Te meer daar de drie voorgelegde dreigberichten niet vermogen de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen, waar in dit verband in de bestreden beslissing wordt geconsidereerd: “(...) *Opmerkelijk is bovendien dat men nergens uit deze door u afgeprinte dreigberichten kan afleiden dat ze per sms zijn verstuurd hoewel u beweert dat het kopijen zijn van screenshots van uw smartphone. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat deze berichten zo op uw smartphone verschenen, een ouder model van het merk Huawei. Deze uitleg kan niet overtuigen. Immers, nergens in deze screenshots is een gsm-nummer te zien van waaruit de dreigberichten zijn verzonden (zie notities persoonlijk onderhoud 8 februari 2021, vragen 108-112).*”

Verzoekster voert geen concreet verweer tegen deze motieven, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In zoverre verzoekster doorheen het verzoekschrift opmerkt dat zij consistente verklaringen aflegde tijdens haar drie persoonlijke onderhouds aangaande deze bedreigingen, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, ondoorleefde en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu* en hetgeen genoegzaam blijkt uit voormelde vaststellingen en overwegingen.

In de bestreden beslissing wordt nog terecht vastgesteld als volgt:

“U stelt verder dat u twee keer heeft getracht een proces-verbaal te laten opstellen bij het politiekantoor 'commando sur', maar dat dit werd geweigerd door de bevoegde politieagenten die u te woord stonden. Na deze vaststelling zou u hebben besloten uw land te ontvluchten. Dat u deze beslissing nam en niet heeft overwogen om zich eerst te richten tot een hogere politie-instantie, is merkwaardig. U stelt dat u al eerder naar het parket was gegaan en men u daar had doorverwezen naar het politiekantoor 'commando sur'. U lichtte toe dat dit laatste politiekantoor hoger in de hiërarchie staat aangezien het ook onderzoekdaden kan stellen. Ook een beroep doen op een advocaat om aldus meer gewicht in de schaal te leggen om uw klachten alsnog te laten registreren bij de politie, heeft u nooit overwogen. U haalde aan dat u heeft gedaan wat u kon: u heeft bewijsmateriaal aangereikt zodat de politie een degelijk onderzoek kon uitvoeren. Het feit dat ze dit hebben nagelaten liet u geen andere keuze dan de drastische beslissing om uw land te ontvluchten (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vragen 40-42). Deze uitleg kan niet overtuigen. De vaststelling dat u op basis van slechts twee negatieve contacten met agenten van één wel bepaald politiebureau besluit uw land te ontvluchten zonder andere oplossingen te zoeken, doet de wenkbrauwen fronsen.

Bovendien dient in ditzelfde verband te worden opgemerkt dat u op geen enkel moment of op geen enkele manier het gevoel had dat de tweede agent met wie u contact had op het politiekantoor 'Commando Sur' op de hoogte was van het feit dat u de dag eerder met gelijkaardige verklaringen was afgekomen. Het bleek aldus dat ze onafhankelijk van elkaar op dezelfde manier reageerden, toen u klacht wilde neerleggen, namelijk dat de feiten die u wenste aan te geven onvoldoende zwaarwichtig waren volgens het protocol dat ze dienden te volgen (zie notities persoonlijk onderhoud 8 februari 2021, vragen 105 en 106 en zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart, vragen 21 en 36). U werd gevraagd of u zich eventueel ooit heeft geïnformeerd of het werkelijk klopt dat de politie gebonden is aan een bepaald protocol of aan een bepaalde interne richtlijn, waardoor feiten zoals deze als onvoldoende worden beschouwd om er proces-verbaal van op te stellen. U antwoordde dat u altijd had gehoord dat de staat mensen aanzette om feiten onmiddellijk aan te geven en om zeker niet inactief te blijven wanneer men het slachtoffer wordt van bepaalde feiten (zie notities persoonlijk onderhoud 22 maart 2021, vraag 37). Wat er ook van zij, het is opmerkelijk dat u zich hierover niet terdege heeft geïnformeerd, temeer daar uit uw verklaringen bleek dat de twee agenten onafhankelijk van elkaar op deze manier reageerden.”

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat het CGVS haar verwijt niet naar een hogere politie-instantie te zijn gestapt en zich niet te hebben laten bijstaan door een advocaat. Zij vervolgt dat de bedreigingen startten nadat zij een brief aan het parket had gestuurd zodat het voor haar duidelijk was dat een lid van het openbaar ministerie de bron of de informant van de bron was die aanleiding gaf tot de bedreigingen aan haar adres. Zij meent dat bijgevolg hoe dan ook de vraag rijst naar de doeltreffendheid van de Colombiaanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat uit verzoeksters verklaringen naar voor komt dat twee politieagenten onafhankelijk van elkaar en verwijzend naar het protocol dat zij moesten volgen, aangaven dat de feiten die verzoekster aanbracht jammer genoeg onvoldoende waren om een klacht in te dienen, doch dat zij moest terugkomen indien ze aanhielden of erger werden (administratief dossier, CGVS d.d. 22 maart 2021 (hierna: CGVS II), vragen 22 en 36). Hieruit kan aldus niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekster geen doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming zou kunnen verkrijgen in Colombia bij voldoende zwaarwegende feiten. Daarenboven brengt verzoekster geen enkel concreet verweer aan om de vaststelling te weerleggen dat zij zich zelfs niet heeft geïnformeerd over het bestaan en de inhoud van dit protocol.

De door verzoekster bijgebrachte informatie aangaande corruptie binnen de Colombiaanse politiediensten vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.2.4. Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat verzoekster hoe dan ook niet aantoonde dat zij een actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt. Verzoekster heeft immers precies gedaan wat van haar verzocht werd in de voorgehouden dreigberichten, namelijk afzien van het nemen van verdere stappen in de procedure, zodat niet kan worden ingezien dat zij thans in een “*risicoprofielcategorie*” valt zoals zij doet uitschijnen in het verzoekschrift. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeksters moeder en broer thans nog in Colombia verblijven en zij geen problemen hebben gekend naar aanleiding van de problemen die verzoekster zou hebben gekend en zij in zekere zin ook als nabestaanden van haar vader zijn betrokken (administratief dossier, CGVS III, vragen 51, 64-65).

2.3.5.2.5. Het motief in de bestreden beslissing omtrent de datum van de aanvraag van haar paspoort is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtoollig motief kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.5.2.6. In zoverre verzoekster besluit dat het CGVS een gedeeltelijke en niet-objectieve analyse heeft gemaakt, moet worden vastgesteld dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoekster. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.3. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Verzoeksters paspoorten, haar identiteitskaart, haar diploma, het attest van de universiteit van Santiago de Cali dat zij meewerkte aan een programma en het attest dat bevestigt dat zij verbonden was aan de universiteit, verzoeksters geboorteakte en de geboorteakten van haar zonen, het attest dat verzoekster verbonden was aan SENA, de ontslagbrief die zij indiende op 9 juli 2019, het huurcontract van een appartement in Brussel en de vliegtuigtickets en reisgegevens, tonen verzoeksters persoonsgegevens aan en die van haar kinderen, haar werkervaringen, haar ontslag bij haar laatste werkgever, haar reisweg en het feit dat zij een appartement huurt in Brussel. Gegevens die *in casu* niet worden betwist.

Wat betreft de brief van verzoekster aan het parket in Palmira en het antwoord dat hierop volgde, de overlijdensakte van haar vader en een krantenartikel over de moord op haar vader, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is uiteengezet en waaruit blijkt dat dit aantoonde dat

verzoeksters vader is gedood, dat naar aanleiding van deze moord een krantenartikel is verschenen, dat zij een vraag heeft ingediend om de stand van het onderzoek na te vragen en zij hierop een officieel antwoord kreeg, doch deze documenten tonen geenszins verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging aan.

In dit verband wijst de Raad er verder op dat het decreet dat verzoekster voorlegt louter bevestigt dat er in Colombia een regeling werd getroffen om familieleden van slachtoffers van gewelddelicten te vergoeden. Zoals blijkt uit het voorgaande, maakt verzoekster echter niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk beroep heeft gedaan op dit decreet, laat staan dat zij hierdoor een vrees voor vervolging loopt (*supra* punten 2.3.5.2.1-2.3.5.2.2.).

Aangaande de drie dreigberichten, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.5.2.3.

De artikels die verzoekster verder nog voorlegt, betreffen de algemene (veiligheids)situatie in Colombia. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging in *concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

2.3.6.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand

tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular* (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

De confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 22 september 2022 komt duidelijk naar voren dat het geweldniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden (‘massacres’), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoeksters verklaringen over haar herkomst in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Valle del Cauca worden beoordeeld.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekster afkomstig is, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 22 september 2022, zie onder meer p. 15, 21, 27, 36 en 39-40).

In casu is verzoekster afkomstig uit de stad Palmira en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie van deze stad worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat geweld aanwezig is in Palmira, dat op de 34ste plaats in de ranking van gevaarlijkste steden in Colombia figureert. Palmira herbergt de belangrijkste luchthaven van Valle del Cauca, die volgens de autoriteiten door criminele groeperingen wordt gebruikt om cocaïne en illegaal goud te exporteren, evenals om wapens uit de Verenigde Staten te importeren (COI "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 22 september 2022, p. 39-40).

Op basis van de beschikbare landeninformatie blijkt dat in de stad Palmira geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de stad Palmira, in het departement Valle del Cauca is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS driemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet

worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET